

Sygn. akt XII Gz 12/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku XII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Bożena Kachnowicz - Kokot

Sędziowie: SSO Ewa Górniak

SSO Jolanta Safader – Skwarlińska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2014 roku w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa L. P.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

od postanowienia Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 30 października 2013 roku, sygn. akt V GC 1463/13

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

Sygn. akt XII Gz 12/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 30 października 2013 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w sprawie z powództwa L. P. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 2.460 zł z ustawowymi odsetkami, sygn. akt V GC 1463/13, na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), art. 30 k.p.c., art. 200 k.p.c., art. 202 k.p.c. stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla miasta stołecznego Warszawy w W..

W uzasadnieniu postanowienia Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z przepisem art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) powództwo o roszczenie wynikające z umów ubezpieczeń obowiązkowych lub obejmujące roszczenia z tytułu tych ubezpieczeń można wytoczyć bądź według przepisów o właściwości ogólnej, bądź przed sąd właściwy dla miejsca zamieszkania lub siedziby poszkodowanego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia. Biorąc pod uwagę, że powód nie jest żadną z osób wskazanych w tym przepisie, a scedowanie na niego wierzytelności z tytułu odszkodowania nie wiąże się z uzyskaniem przez niego statusu poszkodowanego oraz, że pozwany ma miejsce swojej siedziby w W., Sąd Rejonowy uznał, że właściwym do rozpoznania sprawy jest Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w W..

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył powód zaskarżając je w całości i zarzucając mu naruszenie art. 202 k.p.c. w związku z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) przez błędne uznanie nabywcy wierzytelności jako podmiotu, któremu nie przysługuje uprawnienie do wytoczenia powództwa o roszczenie wynikające z umów ubezpieczeń obowiązkowych lub obejmujące roszczenia z tytułu tych ubezpieczeń przez sąd właściwy dla miejsca zamieszkania lub siedziby poszkodowanego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany w odpowiedzi na zażalenie wniósł o jego oddalenie jako bezzasadnego i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Powódka L. P. (cesjonariusz) wskazała w pozwie, że poszkodowanemu (cedentowi) przysługiwało wobec pozwanego ubezpieczyciela roszczenie o naprawienie szkody z racji istnienia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej między pozwanym ubezpieczycielem i sprawcą kolizji drogowej.

Przepis art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) stanowi, że powództwo o roszczenie wynikające z umów ubezpieczeń obowiązkowych lub obejmujące roszczenia z tytułu tych ubezpieczeń można wytoczyć bądź według przepisów o właściwości ogólnej, bądź przed sąd właściwy dla miejsca zamieszkania lub siedziby poszkodowanego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego redakcja wyżej przytoczonego przepisu wskazuje wyraźnie i jednoznacznie, iż ustawodawca dał możliwość wyboru powodowi albo sądu właściwości ogólnej, albo sądu właściwego ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę poszkodowanego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia. Przepis ten statuuje zatem właściwość przemienną. Charakter tego przepisu sprawia jedynie, iż jako szczególny wobec przepisów kodeksu postępowania cywilnego regulujących właściwość miejscową wyłącza ich zastosowanie w sytuacjach objętych jego hipotezą. Mamy tu zatem do czynienia z właściwością przemienną regulowaną przepisem o charakterze szczególnym.

Do zagadnienia wykładni art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) odniósł się już wprost Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 21 kwietnia 2005 r., III CZP 17/05, Lex nr 369265, przyjmując, że możliwości powołania się na właściwość przemienną sądu, wynikającą z tego przepisu, nie wyłącza okoliczność, że powód jest cesjonariuszem wierzytelności przysługującej uprzednio wobec ubezpieczyciela cedentowi nieuczestniczącemu w sporze. Za takim stanowiskiem przemawia to, że roszczenie, które przysługiwało uprzednio poszkodowanemu cedentowi przeciwko ubezpieczycielowi nie zmienia swego charakteru w następstwie dokonania przez poszkodowanego cesji na rzecz osoby trzeciej - cesjonariusza. Podstawą dochodzonego przeciwko pozwanemu roszczenia nie jest bowiem umowny przelew wierzytelności na rzecz powoda, gdyż z chwilą dokonania tej cesji nastąpił tylko skutek w postaci nabycia przez następcę prawnego cedenta przysługującej wcześniej cedentowi wierzytelności wobec jego dłużnika. Zmieniła się więc jedynie osoba wierzyciela, natomiast nie uległ zmianie charakter jej roszczenia o zapłatę wobec dłużnika, celem zaspokojenia wierzytelności przysługującej już nowemu wierzycielowi. Sąd Najwyższy, w powołanym wyżej orzeczeniu, powołał się także na wyrażony w piśmiennictwie pogląd odnośnie do powództw mających za przedmiot roszczenia z tytułu czynu niedozwolonego, stwierdzając, że wstąpienie następców prawnych w miejsce podmiotów uprawnionych lub

zobowiązanych z deliktu nie pozbawia przysługujących im roszczeń charakteru roszczeń z czynu niedozwolonego, co skutkuje tym, że dla powództw mających za przedmiot takie roszczenia właściwy miejscowo będzie nadal sąd określony z zachowaniem wymogów przepisu art. 35 k.p.c.

Stanowisko zajęte w powołanym wyżej orzeczeniu podzielił także Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 16 listopada 2012r., III CZP 69/12, Lex nr 1284757, gdzie podkreślono, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie przyjmuje się, że zawarcie umowy przelewu wierzytelności nie prowadzi do zmiany, szeroko rozumianej, sytuacji prawnej cesjonariusza (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 r., I CKN 822/97, OSNC 1999, Nr 2, poz. 39 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2010 r., V CSK 367/09, Lex nr 1170238). Dotyczy to więc także sytuacji wynikającej z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, jeśli się uwzględni, że właściwość przemienna sądu została w nim określona za pomocą kryterium przedmiotowego, a nie podmiotowego. Należy mieć także na uwadze zbieżność celów regulacji zawartej w art. 20 ust. 1 powołanej wyżej ustawy oraz art. 35 k.p.c., który, jak się zasadnie przyjmuje w piśmiennictwie, ma zastosowanie także do następców prawnych podmiotów poszkodowanych, dochodzących wymienionych w nim powództw.

Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni podziela stanowiska wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyżej powołanych orzeczeniach. Słusznie zatem podnosi skarżący, że brak jest podstaw do zaaprobowania stanowiska Sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla miasta stołecznego Warszawy w W..

Mając na względzie powyższe okoliczności faktyczne i prawne Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.